

TERVETULOA YHTEISEEN JUHLAAMME

Taipaleen kylässä Laatokan rannalla on sijainnut pieni mökki. Mökistä on olemassa kuva, jossa näkyy etualalla suuri kaksihaarainen mänty. Kuvan perusteella etsimme Kimmo Laulajaisen mummon ja meidän muiden Liis-tädin, mökkiä, kun ensi kerran olimme siellä serkusten ja pikkuserkusten kanssa. Mitään ei tuntunut löytyvän. Sitten joku havaitsi suuren kannon, joka osoittautui kaksihaaraiseksi. Mökin kivijalka löytyi ja Kimmo saattoi esitellä meille koko mummolansa pihapiirin.

Kuka minä olen? Mistä olen tullut? Missä ja miten esi-isäni ovat eläneet? Nämä ovat kysymyksiä, joita jokainen sukututkija esittää itselleen. Kysymyksiä on varmasti enemmänkin. Mitä pitemmälle sukututkimus etenee, sitä enemmän nousee esille uusia kysymyksiä. Oman taustansa tunteminen on tärkeää

jokaiselle ihmiselle. Se on hyvin mielenkiintoista. Historia saattaa tuoda esiin, mitä ihmeellisimpiä asioita. Tavallisen, arkisen elämän avautuminen vuosien ja vuosisatojen takaa on myös merkityksellistä. Enimmäkseenhän ihmiset ovat arkeaan eläneet.

10 vuotta sitten Suvannon seudun sukuja tutkineet havaitsivat, että heillä on paljon yhteistä. Tutkittiin samoja sukuja. Elinolosuhteet tällä alueella olivat samantapaiset jokaisen viiden pitäjän alueella. Olisiko viisasta yhdistää voimansa? En tiedä, tietäneekö kukaan, kuka ensimmäisen kerran esitti tämän ajatuksen. Joka tapauksessa se on ollut viisas ajatus. Tasan 10 vuotta sitten 14.04.2002 pidettiin tämän piirin ensimmäinen kokous. – Kellon aikaa ei valitettavasti näkynyt kokousmuistiossa. - Siitä se alkoi ja 10 vuodessa on saatu aikaan paljon.

Sukujen tietoja on vaihdettu. Alueen historiaan on tutustuttu monipuolisesti. Ensimmäinen yhteinen suuri projekti oli vuoden 1818 henkikirjojen puhtaaksikirjoittaminen. Se oli ennen digiarkistoaikaa. Työn suuruudesta kertovat monisatasivuiset kopiot, jotka ovat nähtävissä alakerran näyttelyssä. Toimintaamme 10 vuoden aikana kuvaa Kalevi Hyytiän ja Heikki Malkamäen laatima historiakatsaus. Suuri yritys on myös työnimeltään ”sotasurmaprojekti”, josta Osmo Tuokko tänään kertoo. Ja uusia projekteja on jo vireillä...

Elämä jatkuu. Vanha kanto Taipaleen kylässä lahoaa vähitellen. Kimmo Laulajainen on käyttänyt jälkikasvuaan mummonsa mökin paikalla ja heitä on kuvattu kannon vieressä. Erityisen puhutteleva on kannosta nouseva uusi männyn taimi, jonka kasvua olemme vuosien saatossa seuranneet. Kun viimeksi näin sen, se oli jo paljon pitempi kuin minä.

Sukututkimuskin jatkuu. Sitä on todennäköisesti harrastettu melkein koko ihmisen historian ajan. Kerrotaan vanhuksista, jotka nuotioittensa äärellä kertoivat lapsilleen ja lastenlapsilleen, mitä esi-isät olivat tehneet, missä liikkuneet, miten pärjänneet. Näitä tarinoita kerrottiin sukupolvesta toiseen. Myöhemmin ne saattoivat saada kirjallisen muodon. Meidän tapamme tehdä sukututkimusta on erilainen, mutta päämäärämme on sama: kertoa tuleville sukupolville, miten ja missä esi-isämme ja sukumme ovat aiemmin eläneet.

Iloitsemme tästä päivästä. 10 vuotta on tehty töitä. Nyt on ikään kuin välitilinpäätöksen aika. Katsomme taaksepäin, katsomme myös eteenpäin. Kiitokset Teille kaikille, jotka haluatte olla mukana. Tervetuloa yhteiseen juhlaamme!